

- ע"ט. א. הפותח בור שהוא מרופד בספוגין, ונפל שם שור ומת – האם בעל הבור חייב?
ב. העושה תל גבוה י' ברה"ר ונפל ממנו אדם והוזק – האם חייב בנוזק?
ג. שור שנפל לבור, שלא כדרך נפילה, אלא ראשו למעלה – ומת, האם בעל הבור חייב לשלם? (ג.)
א. חייב.

ב-ג. לשמואל – חייב, ולרב – פטור. (ולתי' אחד בתוס' אינו חייב לשמואל בתל, אלא אם גם חפר שקע באדמה ונפל לתוכו).

פ. מי חייב בנוזקי הבור (נוזקין ומיתה) במקרים הבאים:

- א. אחד חפר תשעה ובא שני והשלימו לעשרה.
ב. אחד חפר עשרה ובא שני והשלימו לעשרים.
ג. אחד חפר בור והשני הרחיבו.
ד. אחד חפר תשעה ובא שני והניח אבן על פי הבור.
ה. כמקרה הקודם, אלא שהשני סילק את האבן שהניח. (גא)

- א. אם מת שם שור או חמור – השני חייב. הוזק – מחלוקת רבי ורבנן, אם שניהם חייבים או האחרון.
ב. ללשון אחת בדברי רב זביד – כולם מודים ששניהם חייבים. ולל"א (כפירש"י) לרבנן חייב רק השני.
ג. שתי לשונות בדברי רב אשי; ללשון אחת יש להבחין בין הוזק בהבל, שהראשון חייב, או הוזק בחבטה, שאז השני חייב, לפי שקרב את הוזקו. ללישנא בתרא ההבחנה בין מקום נפילת הניזוק, שאם במקום שהרחיב – השני חייב.
ד. דינו כחפר תשעה ובא שני והשלימו לעשרה.
ה. ספק בגמרא אם נפטר השני בכך. ועלה בתיקו.

פא. מה הדין בבור של שני שותפין, במקרים הבאים:

- א. שניהם השתמשו בבור, והלך הראשון והניח את השני משתמש בבור, והלך משם השני ולא כסהו – מי חייב בנוזקי הבור?
ב. כסהו הראשון ובא השני ומצאו מגולה ולא כסהו, וכבר נודע לראשון ע"י אחרים שהבור מגולה?
ג. כסהו הראשון ובא השני ומצאו מגולה, ולא היה סיפק בידו להתקין כיסוי לבור, ונפל שור לבור. (גא-גב.)
א. מחלוקת תנאים אם השני לבדו חייב, או חייבים שניהם, לפי שלא קבל עליו השני שמירה (כי 'יש ברירה' וכל אחד משתמש בשלו). אך אם מסר לו דליו – מסתמא מקבל שמירה (ול"ד מסר אלא ה"ה כשהכיסוי מונח שם – חזו"א).
ב. לרב – רק השני חייב, ולשמואל – גם הראשון. (ולר' יוחנן – תלוי בגרסאות הראשונים, ודוקא בכדי שהיה בידו להתקין כיסוי).
ג. לשיטת רש"י – השני חייב (ולתוס' – לר' יוחנן פטור).

פב. א. כסה את בורו בכיסוי העומד רק לשוורים ולא לגמלים, והגמלים עוברים שם לפרקים, ובאו גמלים ונפלו בו.

- ב. כנ"ל אלא שבאו גמלים והריעו את הכיסוי, ונפלו בתוכו שוורים.
ג. כנ"ל אלא שלא באו גמלים והריעוהו, אלא התליע המכסה מתוכו. (גב)

א. חייב (רש"י)

- ב. לל"ק – ספק בגמרא ולא נפשט, ולל"ב – חייב.
ג. פטור.